

Οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι εἶναι (παρεκτός τῶν τριῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ αἵματος) οἱ Δούκες, οἱ Μαρκέσιοι, οἱ Κόμητες, οἱ Ὑποκόμητες καὶ οἱ Βαρῶνοι (†) (οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι πατροπαράδοτον κατὰ πρωτοτοκίαν τὸ δικαίωμα τοῦ συνεδριάζειν), καὶ ὅσοι λαμβάνουσι τὸ δικαίωμα τοῦτο κατ' ἐκλογὴν, ἤτοι δέκα ἐξ Ὀμοτίμων ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς ευγενεῖς τῆς Σκωτίας, καὶ οἰκοσιοκτὼ Ὀμοτίμοι ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς ευγενεῖς τῆς Ἰρλανδίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Βουλῶν τῶν Ὀμοτίμων τὴν σήμερον εἶναι περίπου 450. Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ, καὶ οἱ κριταὶ τῆς Ἀγγλίας συγκάθηνται εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ὀμοτίμων δυνάμει βασιλικῆς διαταγῆς. Καὶ οἱ Καγκελλάριοι δὲ συνεδριάξουσιν ὁμοίως εἰς τὸ ὅποιον ἔχουσιν ὡς ἐκ τοῦ ὑπουργήματός των δικαίωμα. Καὶ ὁ συνήγορος δὲ τοῦ βασιλέως, ὁ γενικὸς ἀρχινομικὸς, καὶ εἷς σύμβουλος, ἀρκετὰ εἰδήμων τῶν νόμων, συγκάθηνται κατὰ περιστάσεις διὰ νὰ δίδωσι τὴν γνώμην των, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ δίδῃ τὴν ψῆφόν του, παρεκτός τῶν Ὀμοτίμων. ἔχουσι δὲ οἱ Ὀμοτίμοι καὶ διάφορα προνόμια, εἶναι οἱ κληρονομικοὶ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρίνονται ἀπόκριτῆριον συνιστάμενον πάλιν ἀπὸ Ὀμοτίμων.

Ἐπιτετα Συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

* Ἄν καὶ ὄλαι ἐν γένει κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους αἱ ἐπιστῆμαι ἔκαμαν γιγαντιαίας προόδους εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Φυσικὴ ὅμως δυνάμεθα πρό πάντων νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸν μέγαν βαθμὸν τῆς τελειότητός της. Εἰς ἐν μόνον αὐτῆς ἀντικείμενον, τὸ περὶ Ὀπτικῆς, ἂν ρίψωμεν τὰ βλέμματά μας θέλομεν μείνει τῶντι εἰς ἔκπληξιν, παρατηροῦντες ὅτι ἐπ' ἀληθείας θαύματα γεννῶνται ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὰς ἡ-

(†) Καὶ Δούκες μὲν εἶναι 21, Μαρκέσιοι δὲ 29, Κόμητες 113, Ὑποκόμητες 20, Βαρῶνοι 208.

μέρας μας. Ἡ ἐσχάτως ἐφευρεθεῖσα Φωτογραφία, ἢ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτῆς κληθεῖσα Δαγουεροτυπία, φέρει τῶντι εἰς ἀπορίαν ἕκαστον, καὶ σύρει δικαίως τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου.— Περὶ τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἐφευρέσεως ὀλίγα τινὰ θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα.

Φωτογραφία λέγεται ἡ μέθοδος τοῦ νὰ ζωγραφίζονται τὰ ἀντικείμενα μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, χωρὶς ὅλως διόλου τῆς ἀνάγκης τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο καθ' ἑαυτὸ μὲν φαίνεται παράδοξον, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν φυσικῶν, ἀφότου μάλιστα εὐρέθη ὁ σκοτεινὸς λεγόμενος θάλαμος (*), ἠγωνίζοντο νὰ εὕρωσι μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐντυπώνωνται ἐπὶ τινὸς πλακὸς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἔμενον μάταιαι, ἕως οὔ κατὰ τὸ 1839 ὁ Κ. Δαγουέρος ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχη διὰ τοῦ νεωστὶ ἐφευρεθέντος ἰωδίου (†) οὔτινος ἢ χημικῆς κατάστασις καὶ τὸ χρῶμα τοσοῦτον μεταβάλλεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὥστε ὅσον μέρος αὐτοῦ προσβάλλεται ἰσχυρῶς ἀπὸ τὰς ἀκτίνες τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, λαμβάνει ἀμέσως τὸ σχῆμα καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν. Ὁ δὲ τρόπος τῆς κατασκευῆς τχύτης εἶναι ἀπλοῦστατος.

(*) Ὁ θάλαμος οὔτος εἶναι κιβώτιόν τι ἐπίμηκες, καὶ ἔχον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος φακὸν τινα, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσερχόμεναι αἱ ἀκτίνες τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, σχηματίζουσι δι' ἀντανάκλασεως τὰς εἰκόνας αὐτῶν εἰς τὴν ἔσω κειμένην ὑελον. Εἰς τὴν πόλιν μας κατ' εὐτυχίαν ὁ σκοτεινὸς θάλαμος ἔγινε σχεδὸν πασίγνωστος κατ' αὐτάς.

(†) Τὸ ἰωδίου ἐφευρέθη κατὰ τὸ 1813 παρὰ τοῦ Κουρτουά. Εἶναι δὲ σῶμα ἀπλοῦν καὶ εὐδραστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λεπίδας, καὶ εἰς μὲν τὴν συνήδη μετρίαν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι στερεόν, ἀλλως ὅμως μεταβάλλεται εἰς ἀτμοῦς, ἐκ τοῦ ἰώδους χρώματος τῶν ὁποίων ἐλήφθη καὶ τὸ ὄνομα ἰωδίου. Εξάγεται δὲ τὸ ἰωδίου τοῦτο ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς σόδης, τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουσι καίοντες θαλάσσια φύκη.

Ἐπὶ χαλκίνης τινὸς πλακὸς ἢ ἐπὶ χονδροῦ χάρτου ἐφαρμόζουσιν ἀκριβῶς φύλλον ἀργύρου, τὸ ὁποῖον καθαρίζουσι πρῶτον καὶ ὑαλίζουσι μὲ τὴν κόνιν τῆς κουφοπέτρας, τρίβοντες αὐτὸ κυκλοειδῶς μετὰ τινος βάμβακος εἰς κοινὸν ἔλαιον βεβαμμένου, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ νιτρικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος (*), καὶ τελευταῖον σπογγίζοντες αὐτὸ διὰ στεγνοῦ βάμβακος. Μετὰ τὸν καθαρισμὸν δὲ τοῦτον θέτουσιν ἀμέσως τὴν πλάκα τοῦ ἀργύρου ὑπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ Ἰωδίου, (ἀπλῶς καιομένου), ἕως οὗ ν' ἀλειφθῇ δι' αὐτοῦ ὅλη. Χρεῖα ὅμως ἡ πράξις αὕτη νὰ γίνῃ εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον τὸ ὁποῖον νὰ φωτίζεται μόνον διὰ ἀπλοῦ κηρίου, διότι ἄλλως ἡ ἐπιρροή τοῦ φωτός εἰς τὸ ἰωδίου δύναται εὐθὺς νὰ τὴν ματαιώσῃ. Ἀπαιτεῖται δὲ μεγάλη προσοχή καὶ διὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ ἀργυρᾶ πλάξ τίθεται ὑπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ ἰωδίου, ὥστε μήτε πλειότερον νὰ μείνῃ, διότι τότε λαμβάνει ἀμέσως ἰωδες χρῶμα, (εἰς τὸ ὁποῖον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει μεγάλην ἐπιρροήν), οὔτε ὀλιγώτερον πάλιν, διότι μὲ δυσκολίαν τότε ἐντυπώνονται εἰς αὐτὴν τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Ἐν τούτοις δ' ἔχοντες τὸν σκοτεινὸν θαλάμον εἰς τὴν ἀρμοδίαν τοῦ θέσιν καὶ εἰς φωτεινὸν μέρος, φέρουσιν ἀμέσως (†) τὴν ἀργυρᾶν πλάκα, καὶ θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν τόπον ὅπου συνήθως εἶναι ἡ ὕελος, ἀνοίγουσι διὰ τινος ἰδιαιτέρας μηχανῆς τὴν ἔμπροσθεν τοῦ θαλάμου τρύπαν, ὥστε αἱ ἀκτῖνες τῶν παρρησιαζομένων ἀντικειμένων πίπτουσιν εἰς τὴν ἀργυρᾶν πλάκα, καὶ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπιρροήν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ ἰωδίου, ἐντυπώνονται ἀπαράλλακτα αἱ εἰκόνες αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως, ἀφοῦ ἐκτενθῇ οὕτως ἡ πλάξ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, δύναται νὰ διαλυθῇ τὸ ἰωδίου καὶ νὰ συμμιχθῶσι

(*) Τὸ νιτρικὸν ὄξύ πρέπει νὰ ᾖναι μεμιγμένον μετὰ τοῦ ὕδατος κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρὸς 161.

(†) Ἄν τὸ ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς πλακὸς ἰωδίου ἐκτενθῇ εἰς τὸ φῶς, χάνει τὰς ιδιότητάς του, καὶ εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ζωγραφηθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ αἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων.

τὰ οὕτω ζωγραφισθέντα, διὰ νὰ μείνωσι ταῦτα καθα-
ρὰ καὶ ὄρατὰ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ μὴ προσ-
βληθὲν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀντικειμένων ἰωδίον, τὸ
ὁποῖον καὶ πράττουσι θερμαίνοντες διὰ λύχνου ἢ οἴνο-
πνεύματος ὑδράργυρον εἰς κιβώτιόν τι, καὶ ἐκθέτοντες
τὴν πλάκα ὑπὸ τοῦς ἀτμοὺς αὐτοῦ. Μένει δὲ τελευταῖον
νὰ πλύνωσι τὴν εἰκόνα μὲ καθαρὸν ὕδωρ καὶ νὰ βάλωσιν
αὐτὴν ἔπειτα εἰς διάλυσιν ἁλατος κοινοῦ, καὶ ἀκολού-
θως νὰ τὴν πλύνωσι πάλιν μὲ τὸ ὕδωρ, καὶ νὰ τὴν βάλω-
σιν εἰς τὴν ὑελον, ὡς σύνηθες.

Ὁ χρόνος ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ζωγραφισθῶσιν
αἱ εἰκόνες εἰς τὴν ἀργυρᾶν πλάκα εἶναι συνήθ. ἕως ἑπτὰ
ἢ ὀκτὼ δεύτερα λεπτά· πολλάκις ὅμως ἀπαιτεῖται καὶ
πλειότερος καιρὸς. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι ἐνῶ ὁ ἐφευρετὴς
αὐτὸς, ὁ Δαγούερος, χρειάζεται διὰ τοῦτο ἐν λεπτὸν
ἄλλοι, ὡς εἰς Βιένναν καὶ οἱ περίφημοι ἀδελφοὶ Νατ-
τερέρ, (α) τοσοῦτον ἐτελειοποίησαν τὰς πράξεις
των, ὥστε ὀλίγων τινῶν μονον δευτέρων λεπτῶν
χρεῖαν ἔχουσι. Καὶ τὸ κλίμα δὲ τοῦ τόπου, καὶ
αἱ ὥραι τοῦ ἔτους καὶ αἱ ὥραι τῆς ἡμέρας, ἔχουσι
μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τοῦτο. Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα βέ-
βαια, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶναι ἐντονώτεραι,
χρειάζεται ὀλιγώτερος καιρὸς, παρὰ εἰς τὰ ψυχρότερα.
Εἰς τὴν Σμύρνην συμπεραίνομεν ὅτι ἀρκοῦσιν ἕξ
δεύτερα λεπτά. Κατὰ τοῦτο δὲ ὁ μετερχόμε-
νος τὴν τέχνην ταύτην ὀφείλει νὰ προσέχη πα-
λύ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὅσον πλησιέστερα εἶναί τις
εἰς τὴν τρύπαν τοῦ Θαλάμου, τοσοῦτον αἱ εἰκόνες γί-
νονται μεγαλήτεροι, καθὼς καὶ ὅσον ἀπέχει, μικρότεροι.

Διὰ τῆς ἀξιοθαυμάστου δὲ ταύτης ἀνακαλύψεως, οὐ
μόνον ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληροι οἰκογένειαι ζωγρα-
φίζονται μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκρίβειαν, ὁδοὶ καὶ ἀγυαί,

[α] Βεβαιοῦται ὅτι οἱ Ναττερέρ λαμβάνουσι τὰς εἰκόνας εἰς πέντε
ἢ ἕξ δεύτερα, ἂν ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι τεταραγμένη καὶ εἰς δύο
δεύτερα, ἂν ᾖ καθαρά.

μὲ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀνθρώπους τὰ ζῶα καὶ τὰς ἀμάξας, διάφορα ἀντικείμενα τῆς φύσ. Ἱστορίας κτλ. καὶ βλέπομεν ἤδη ὅτι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι προσμένουσι μεγάλας ἀπὸ αὐτῆν ὠφελείας.

Καθ' ἐκάστην δὲ γίνονται μεγάλαι τελειοποιήσεις εἰς αὐτὴν, καὶ ἐσχάτως μάλιστα ἠδυνήθησαν ἀντὶ τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐρυθροῦν τινα ὕελον, καὶ εἰς ἐν δεύτερον λεπτόν νὰ ζωγραφίσωσι τὰ νέφη, καὶ μ' ὅλην αὐτῶν τὴν ταχεῖαν κίνησιν.

ΠΕΡΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ.

Ἐν ἀπὸ τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης τὰ παραγγέλματα εἶναι καὶ ἡ ξενοδοχία. " Ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με." 1) Καὶ πρὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἔκριναν τὴν φιλοξενίαν τόσον ἀναγκαίαν ἀρετὴν, ὥστε ὑπέβαλλαν τοὺς ξένους εἰς αὐτὴν τοῦ Διὸς τὴν ἄμεσον προστασίαν, ἐπονομάσαντες τοῦτον Ξένιον, τὸν δὲ ξένον τιμήσαντες μὲ τὸ ἐπίθετον Αἰδοῖος, ἤγουν σεβάσμιος,

Ζεὺς δὲ ἐπιτιμήτωρ ἰκετάων τε ξείνων τε
ΞΕΙΝΙΟΣ, ὃς ξείνοισιν ἅμ' Αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. 2]

Ὅσακις ἐπαρουσιάζετο ξένος, τὸν ὑπεδέχοντο χωρὶς ἐξέτασιν, ὡς ἀνθρώπον σταλμένον ἀπὸ τὸν Δία, τοῦ ὁποίου ἐφοβοῦντο τὴν ἐκδίκησιν,

Ξεῖν, οὐ μοι θέμις ἔστ, οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. 3] —————

Ὁ Ἡσίοδος συγκαταριθμεῖ τὴν εἰς τοὺς ξένους κακουργίαν μὲ τὰ δεινότατα ἀνομήματα, τὴν αἰμομιξίαν, τὴν εἰς τὰ ὄρφανὰ ἀδικίαν, καὶ τὴν εἰς τοὺς γονεῖς ὕβριν.

1] Ματθ. κέ. 35.

2] Οδυσσ. ἰ. 270.

3] Αὐτόθι. ξ'. 56-58.